

Finantsloven til Behandling, ser den Forskjel, der er mellem den Forbring, der aarlig stilles til Sønning af Befalingsmænd paa Finantsloven, og det, som Statsregnskabet aarlig viser, at der har været udgivet, mon der da ikke var Opfordring for Finantsudvalget til at spørge, hvorledes kan det være, at dette Beløb ikke er forbrugt, hvem er det, som ikke har brugt det, og naar det ærede Finantsudvalg, der har saa stor Interesse for, hvormange Maffinister der tager Examen, hvormange Styrmænd der tager Examen, og hvormange Elever der er paa den ene eller anden Højskole — naar jeg nævner Højskolerne, saa er det ikke nebfættende, thi jeg har Meget tilovers for dem — men naar Udvalget kan spørge om den Slags Ting og paa alle andre Maader sørge, og det med Rette, for en økonomisk og forstandig Anvendelse af de Beløb, der bevilges, hvorfor da hvert Aar give en Bevilling, der ikke bliver brugt? Den bliver ikke brugt, fordi det Antal Kræfter, der er paaregnet, navnlig af værnepligtige Befalingsmænd, aldrig nogenfinde er tilfede. Et lille Exempel kan oplyse meget, og da Liden er saa langt fremrykket, skal jeg kun nævne et saadant. Der skal ved de to sjællandske Brigader, som ligge her under første Generalkommando, være til Æjeste 144 Korporaler, men der er kun 32. Jeg synes virkelig, at dette er ret betegnende. Jeg nævner dette blot som eet Exempel af mange; men der var en anden Omstændighed, hvorfor jeg netop rettede en Bemærkning til og ikke en Anke mod Udvalget, idet jeg fandt, og det udtalte jeg, at lige overfor de Anker, der vare komne fra vor Side over Hærlovens Mangler, maatte det paaligge, ikke Krigsministeren, paa hvem den ærede Drøftører nu vil vælte Ansvar, men det ærede Udvalg, der fordrer, at vi skulle bevilge et Beløb af over 8 Millioner, som Blikt at bevise, at de Mangler, vi mente, der skæbe ved Hærvæsenet, i Virkeligheden ikke vare tilfede. Jeg vil spørge det ærede Medlem: Er ikke blot dette, at der mangler 112 Korporaler af 144, en Mangel; jeg kunde nævne andre lignende, men det skal jeg ikke komme ind paa. Hvor man møder Forhandlingerne udenfor denne Sal om Forsvarsloven, paa Folkemøder og ved Valgchandlinger, hører man jo bestandig udtale — det vil det ærede Medlem ikke kunne benegte, han har vistnok selv brugt dette Ord mange Gange og Andre med ham — den og den Bevilling give vi aarlig til Forsvaret, har man saa Ret til at kalde os karrige? Dette er berettiget; men hvad kan det nytte Aar for Aar at give Bevillinger, som man dog efter sin bedste Overbevisning maa sige, ikke kunne stifte den Nytt, som de kunde og burde, fordi de ikke anvendes paa en hensigtsvarende Maade; vi maatte efter min Overbevisning for 8 Millioner virkelig kunne have et mere formaalstjenligt Forsvar end det, vi have. Naar jeg da tillod mig at sige, at den Tid snart kunde komme, hvor vi Intet havde

at revidere, saa var dette sat i en saadan Forbindelse, at det ærede Medlem ikke behøvede at misforstaa det, thi jeg rørte ved det i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvad Aldersgrændsen vilde føre til, og det tror jeg, at det ærede Medlem vil være enig i, at, naar vi have taget bort, hvad der skal give Hæren dens Krigserfaring og Kampdygtighed, saa er der ingen Hær. Om vi ogsaa nu have en Hær, hvor tilfældigvis en stor Del af Officererne have gjerinemgaaet 4 Felttog, kan der dog komme en Tid, hvor der for saa vidt ikke er Noget at revidere, som den Kundskab og Krigserfaring, som bør findes i Hæren, i Virkeligheden savnes. Jeg troede, at jeg ved at omtale Spørgsmaalet om Aldersgrændsen havde været tilstrækkelig udførlig, men det har jeg ikke været, og jeg er det ærede Medlem taknemlig, fordi han ved nu atter at komme ind derpaa har givet mig Anledning til at omtale Noget, jeg før glemt. Han nævner ved Forhandlingerne om Finantsministerens Budget en Udvei, nemlig at man kunde komme til en Suspension af Aldersgrændsen for enkelte Personer. Men man maatte da forudsætte, hvad der ikke kan forudsættes, at Rigsdagen sidder hele Aaret rundt; thi jeg betragter det som en given Sag, at en saadan Suspension fra en given Lov kun kan gives af Rigsdagen og ikke af Andre; men at en Krigsminister skulde kunne forudse, hvorledes det i Løbet af et Aar vil stille sig, hvem der i den Tid vil naae Aldersgrændsen, og saa skulde foreslaa Rigsdagen, at N. N. paa Grund af sine udbødelige Fortjenester skulde blive staaende og ikke falde for Aldersgrændsen, vilde dog vistnok være obisft, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem vilde finde det rigtigt, at man kom til en Forhandling her af en saa personlig Natur. — Hvad de nye Kanoner angaar, gjorde det ærede Medlem mig en Behreidelse og sagde, at det havde været en Blikt for mig ved Forhandlingen om Anstafteisen af de 16 Batterier at gjøre opmærksom paa, at der fordredes Andet og Mere end det, der af Ministeren var forlangt, at efter Kanonerne vilde komme en Forbring om Personel. Maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at i et Forslag, som han selv har været med at stille til Hærloven — det maa han have glemt — var, om jeg ikke tager mærkelig feil, det samme Antal af 16 Batterier forlangt af Flertallet. Jeg beder undskyldt, dersom jeg tager feil; det sker i alt Fald ikke med Blid. Men saa Meget er vist, at det samme Antal Batterier fandtes ogsaa i et Forslag, der kom fra den modsatte Side. Naar der da fra begge Sider er stillet Forslag om det samme Antal Batterier, var det da ikke fuldstændig naturligt, naar Tælen bliver om Vaaben, at man mødes i Forstaaelse og siger: Det ville vi Begge, og saa tilføjer: Naar man har faaet de Kanoner og saa ikke kunne blive enige om — det sprang det ærede Medlem over — at det er nødvendigt